

TOTS SANTS

**Jubileu monàstic del P. Andreu M. Marquès
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
1 de novembre de 2008
Ap 7, 2-4.9-14**

Avui celebrem Tots Sants. És, germanes i germans, la solemnitat que l'Església d'occident dedica a venerar tots aquells homes i dones, joves i grans, que, canonitzats o no, es troben ja fruint de la felicitat i de la glòria de Déu. Quan el cicle --o any -- litúrgic s'està encaminant vers el seu terme, l'Església contempla amb joia aquests seus membres gloriosos que constitueixen ja el coronament de l'obra salvadora que el Pare duu a terme per mitjà de Jesucrist i de l'Esperit Sant. L'Església de la terra els contempla amb joia perquè sap que aquests germans i germanes nostres ens ajuden, als qui encara fem camí enmig de les dificultats de cada dia, i, també, perquè creu esperançada que un dia podrà formar part d'aquesta multitud que ha arribat amb plenitud al terme de la seva condició humana i ja frueix per sempre a la presència de Déu.

La primera lectura, treta del llibre de l'Apocalipsi, deia d'ells: aquests són els qui vénen de la gran tribulació. La vida no els va ser tota de flors i violes. Van haver d'afrontar, cadascú segons les seves circumstàncies --familiars, laborals, socials, històriques --, dificultats, penes i sofriments; molts, fins i tot la persecució i la mort pel fet de ser cristians. No ens ha de sorprendre. És, també, el camí de Jesús; i el deixeble no és pas més que el Mestre (Mt, 10, 24). Aquest és, també, el nostre camí. Quan ens trobem amb el sofriment, amb dificultats, quan ens trobem amb incomprendiments pel fet d'intentar actuar amb coherència amb la nostra fe, quan experimentem la crítica o la burla perquè som creients, etc., hem de pensar que estem en un bon camí, perquè és passant per moltes tribulacions que es pot arribar a formar part de la multitud feliç i gloriosa dels sants (cf. Ac 14, 21). Hi ha, encara, una altre aspecte de la gran tribulació en què ens trobem els éssers humans: quan ens adonem que sovint volem la veritat i el bé i no som capaços d'assolir-los. Quan ens adonem que hi ha una contradicció entre la grandesa del desig de fer el bé, i la misèria que ens dispersa en la recerca d'objectes que són incapaços de satisfer els nostres desigs més profunds i, de vegades, ens porten a fer el mal. Sembla com si l'ésser humà fos "una joguina de la seva imaginació desbocada". Però no es tracta pas d'una situació irreversible. La comunió amb Déu i la Paraula de Jesucrist ens permeten d'anar-la superant en aquesta vida fins que assolim l'harmonia plena en la glòria de Déu (cf. A. Marquès, Sobre la raonabilitat de la fe cristiana a Qüestions de Vida Cristiana, 231, 2008, p. 122ss.).

Efectivament, l'Apocalipsi deia també de la multitud dels sants: s'han rentat en la sang de l'Anyell. Els sants i santes, no sols han hagut de trobar-se amb les dificultats i limitacions inherents a la vida humana, sinó que també han acollit el Crist en les seves vides i s'han deixat purificar, salvar per ell. Tots frueixen de la glòria de Déu gràcies a sang de l'Anyell, a la creu de Jesucrist, que és l'únic mitjancer entre Déu i els homes (cf. 1Tm 2, 5). Ho hem de gravar bé, això, en les nostres ments i en els nostres cors, perquè és essencial per a la nostra fe cristiana tenir clar el lloc que ocupa Jesús, el Crist, a favor de tota la humanitat i en relació amb les altres religions.

L'Apocalipsi ens descrivia d'una manera molt imatjada la litúrgia celestial de la qual participen tots els sants: l deia que ara canten amb totes les forces: hosanna al nostre Déu i a l'Anyell. És a dir, glorifiquen el Pare per les seves decisions (cf. Ps 118, 164) i el seu Fill Jesucrist que ha comunicat l'Esperit Sant i ha donat la vida amorosament per la salvació del món. La litúrgia celestial és la plenitud joiosa a la qual estem cridats. I, la nostra litúrgia a la terra n'és una anticipació simbòlica i real alhora. Però, ¿com

podem arribar a la litúrgia del cel si ens trobem amb les dificultats i tribulacions de la vida que sovint ens afeixuguen? Ens n'indicava el camí el salm responsorial quan ens deia qui són els qui poden veure de cara el rostre del Senyor. Ho resumia en tres punts que abasten tot el ventall de la vida. Primer deia: tenir el cor sincer, o en altres paraules que l'engany no hiï en el nostre interior i procurem viure amb coherència la fe. En segon lloc el salm ens deia de tenir les mans netes de culpa, o dit d'una altra manera, decantar-nos del mal i fer el bé (cf. RB, Pròleg, 17), deixant que la convicció de fe amari el nostre parlar i el nostre viure. I, en tercer lloc, el salm deia de no confiar en déus falsos, tan com dir: no posar la confiança en el diner, ni l'afany de poder, ni en el plaer desenfrenat, ni en les previsions de l'horòscop, etc. I, en canvi, posar sempre la confiança en el Déu veritable, en el Déu que se'ns revela i se'ns dona en Jesucrist.

La síntesi de com podem arribar a la plenitud gloriosa de la qual frueix ja la gran multitud de germans i germanes nostres, la trobem a les benaurances que hem escoltat una vegada més amb tota la seva frescor i amb tota la seva capacitat de connectar amb els anhels més profunds del nostre jo. L'esperit de les benaurances porta a fer-nos semblants a les actituds de Jesús, el Senyor. Per això, en la complexitat de la nostra vida, amb les tribulacions que comporta, trobem en les benaurances una manera de transformar totes les realitats, fins les més adverses, i de viure-les en una dimensió positiva, de manera que ens encaminin cap al terme gloriós i feliç del Regne del cel, en "l'harmonia final" de les persones i de tota la realitat (cf. A. Marquès, *ibidem*).

La vida monàstica no és altra cosa que una resposta a una vocació particular a viure l'esperit de les benaurances, en un camí constant de conversió i de sinceritat de vida fins a la puresa de cor (les mans netes de què parlava el salm) per confiar plenament en el Déu que ens ha revelat Jesucrist. Aquest és el camí que el nostre P. Andreu Marquès va emprendre fa cinquanta anys i ara, en la maduresa dels anys i després d'haver experimentat existencialment les característiques del camí a través del qual es va a Déu (cf. RB 58, 8), desitja renovar amb joia i convicció la seva donació com a monjo en la nostra comunitat. Amb ell, els seus germans de comunitat, els seus familiars, amics, col·legues i deixebles del seu mestratge filosòfic, donem gràcies a Déu pels dons que li ha fet i pel l'obra que, per mitjà d'ell, duu a terme en bé de l'Església, alhora que demanem que el Senyor li doni de conèixer cada dia més, aquella Saviesa divina que –tal com diu sant Agustí -- és la "llum per la qual percebem la veritat, la font on bevem la felicitat" (*De civitate Dei*, VIII, 10).